

Secolul xx sub lupa Bibliei

Mulți apreciază Biblia ca o carte bună, dar puțini își imaginează că ea redă cu fidelitate istoria lumii de dinainte de Cristos, și de după Cristos; mai puțini sunt aceia care pot citi sau descifra mesajul ei cu privire la evenimentele secolului xx.

Cum am spus, pentru mulți Biblia este o carte respectabilă dar nu toți cititorii ei o consideră ca fiind de inspirație divină, și pentru aceștia, ea este scrisă după imaginația unor oameni, la fel ca și cărțile altor religii.

Pentru cei care consideră raționale cuvintele apostolului Pavel că tot ce ne înconjoară și chiar în noi înșine sunt destule dovezi că există un Creator Atotântelept, Atotputernic Atodrept, Iubitor, și care este deasupra spațiului și înafara timpului—(Romani 1: 19-20)- și că ...”orice Scriptură insuflată de Dumnezeu este de folos...”- 2 Timotei 3:16, oferim câteva informații succinte despre o anumită parte a istoriei omenirii, istoria secolului XX, istorie văzută prin prisma Bibliei. Pentru a înțelege această istorie trebuie să facem un salt înapoi în antichitate, pentru că acolo sunt înfipite cârligile istoriei zilelor noastre, în prezicerile profeților, la fel ca ancorele unui vapor.

Ca o primă observație, este că, leagănul civilizației a apărut undeva la izvoarele Tigrului și Eufratului după cum este relatat în cartea Genesa, și potrivit și declarației apostolului: „ Dumnezeu care a făcut lumea, și tot ce este în ea.....a făcut ca toți oamenii ieșiți din unul singur, să locuiască pe toată fața pământului...” Faptele Apostolilor capitolul 17:24-31.

În acele timpuri îndepărtate populația globului fiind mică le ajungea teritoriul Asiei Mici și s-au gândit să construiască un turn uriaș, un „zgârie nori” cum se zice astăzi să locuiască toți acolo. (Apropo de cele spuse; se pare că se va construi-dacă se va obține finanțare- în Dubai, cea mai înaltă construcție de pe pământ) Așa deci istoria umană începe de acolo iar evenimentele descrise în Vechiul Testament, au avut loc în Orientul Apropiat, și Africa de nord, respectiv Egipt.

Cartea Apocalipsa, continuă descrierea evenimentelor istorice, începând din Palestina de după Cristos, după care trece pe continentul european, și spre sfârșitul cărții acestea cuprind întregul glob.

Dece evenimentele din Europa ocupă locul primordial în cartea Apocalipsa, nu este greu de înțeles, având în vedere că acest continent este locul de baștină al Imperiului Roman, care din păgân a devenit creștin, și care prin modul său înțelept de organizare, prin codul său de legi, prin tehnica, și puternica și disciplinată sa armată, a dominat într-un fel sau altul (sub formă păgână sau creștină), aproape întreaga lume circa două mii de ani.

Acestea sunt fapte cunoscute, le amintim numai pentru că ceea ce vrem să relatăm este aceea că evenimentele secolului xx au fost precise, nu de Nostradamus, sau alți pseudo profeți; și chiar dacă ele au fost declanșate de puterile lumii din motive discutabile, Dumnezeu în nemărginita Sa înțelepciune, a făcut ca acestea să pregătească psihologic generația prezentă, în vederea marilor înnoiri a condiției umane, în toate dimensiunile vieții. Pentru că Dumnezeu Prin Domnul Isus Cristos „pregătește tuturor popoarelor un ospăț de bucate gustoase” (Isaia 25:6-9). Și aceste evenimente care au început în 1914, cele care au urmat, cele ce se desfășoară astăzi, și cele care vor urma, nu sunt altceva decât lecții de severă corecție dirijate de Dumnezeul dreptății și al iubirii, pentru a face ca omenirea pentru care a murit Cristos să se cumintească spre a putea fi binecuvântată cu viață veșnică, și așa rugăciunea Tatăl Nostru: „Să vină Împărăția Ta să se facă voia Ta precum în cer așa și pe pământ”, să aibe un final fericit.

Probabil nici nu ne dăm seama că acest deziderat este atât de aproape de îndeplinire. Da! „este aproape este chiar la ușă”, doar că acest mare rău care este încă în lume îi mai stă în cale. Dar cum va fi înlăturat? Se pare că este voința lui Dumnezeu, ca să ne permită, să făurim dacă putem, prin mijloacele noastre proprii, o lume mai dreaptă; și ne pune la dispoziție destul timp, pentru a încerca diferite experimente, până vom epuiza toate mijloacele. Această permisiune, ca și toate mesajele pe care ni le-a transmis dealungul mileniilor, are drept scop, să ne deschidă în cele din urmă ochii, ca să înțelegem că nu putem să îndeplinim această dorință de

altfel bună, fără ajutor de sus, și în sfârșit ni se vor deschide și urechile ca să înțelegem avertismentul din psalmul 46: 10: „...opriți-vă, și să știți că eu Eu sunt Dumnezeu, Eu stăpânesc peste neamuri...”

Evenimentele secolului trecut precum și altele, au fost prezise de profeții sfinți ai lui Dumnezeu în cărțile Vechiului Testament, cărți, pe care unii în ignoranța lor, le numesc cărți legendare.

Pentru a ajunge la evenimentele secolului xx trebuie menționat că ele sunt legate de câteva profeții din cartea lui Daniel, începând cu capitolul II.

Acolo ni se relatează că Atotputernicul, încă de pe vremea deportării evreilor în Babilon, 606 î. Cr. Va permite ca în lume să se ridice patru mari imperii care se vor succeda unul pe altul până în anul 1914 d.Cr. adică până în secolul xx. Acestea sunt: Babilonul, Medo-Persia, Grecia și Roma.

Când s-a scris cartea Apocalipsa trei dintre acestea numai existau, de aceea Apocalipsa nu se mai ocupă cu ele, cu toate că numele de Babilon apare în carte, numai ca simbol al creștinismului apostat.

Toți istoricii spun că anul 1914 a fost un an de cotitură în istoria lumii. Istoria a deschis o nouă filă pentru generația de după primul război mondial. Lumea a fost obligată prin forța împrejurărilor să arunce la lada de gunoi a istoriei unele din năravurile învechite. O lume condusă de imperii nu a mai fost la modă după anul 1914.

Acei creștini care au observat din Biblie că anul 1914 va schimba lumea, nu s-au înșelat așa de mult cum critică cu ironie unii. Trebuie totuși să admitem că au greșit puțin și chiar ei au recunoscut în 1916 aceasta, dar nu asupra timpului care indica anul 1914, ci greșala lor sau a noastră dacă am fi trăit în anul 1889 când s-a publicat explicarea profeției din cartea lui Daniel, a fost aceea, că de la acea depărtare de timp (25 de ani) nu s-a putut ști decât cu aproximație ce va aduce anul 1914. Iar ei au crezut că văd exact, la fel cum am fi crezut și noi dacă eram în locul lor.

Noi acum vedem exact ce schimbări s-au produs în lume, nu pentru că suntem mai înțelepți, sau mai credincioși decât ei, ci pentru că de acum aceste evenimente au devenit sunt istorie, iar toți oamenii interesați de ele, le citesc din cărți, sau le vizionează în filmele documentare.

Acei creștini, au observat în 1889 din profeții, că, atunci când va veni anul 1914 lumea cu întregul ei sistem se va schimba din rău în bine, pentru că profeția din Daniel 2:44 așa părea să spună.

Dar acolo mai era un amănunt, care nu din vina lor, n-a putut fi înțeles, ci pentru că Atotputernicul nu a binevoit să-l descopere imediat, ci mai târziu. Acesta a fost un test, o încercare, la care Tatăl Ceresc supune pe copiii Săi, pentru a le încerca credința.

Acest amănunt, atrăgea atenția, că deși concesiunea dată de Dumnezeu va expira de drept în 1914, „concesionarii” ne dorind să părăsească terenul închiriat, vor fi evacuați silit, prin războaie, revoluții și anarhie, care vor dura zeci de ani. Aceasta așa pare, după cât putem observa astăzi, comparând cu viziunea lui Ilie din Vechiul Testament-1Regi cap.19

Profeția spune adevărul adică că Împărăția lui Dumnezeu va zdrobi și nimici celelalte împărății, atunci când va veni anul 1914, dar Biblia spune în alte locuri că da, imperiile vor cădea în 1914 dar pentru scurt timp, înainte de a cădea definitiv actualul sistem de lucruri sau cu alte cuvinte sfârșimăturile imperiilor (Daniel 2:35), Dumnezeu a prevăzut în planul Său ca pe pământ să se ridice o altă formă de guvernare; alta decât cea monarhică. Guvernarea republicană; guvernare în care poporul este suveranul și care hotărăște cine va conduce o țară.

Scriptura spune mai departe că nici aceasta guvernare nu va satisface pentru mult timp cerințele mereu crescânde ale maselor, iar acestea vor răsturna ordinea prezentă într-o anarhie mondială numită în Scripturi Armagedon.

Aceste amănunte n-au putut fi înțelese în 1889 și nici chiar în 1916. Acei creștini știau din profeții, și din anumite declarații ale Domnului Isus și a apostolilor că după războiul din 1914 urma să vină anarhia și credeau că acesta se va produce imediat la sfârșitul războiului, când domnia celor patru imperii va ajunge la sfârșit. Acum vedem de ce nu s-a produs anarhia atunci, pentru că înainte de a veni aceasta cu adevărat, se pare că Dumnezeu cel drept a echilibrat pentru 70 de ani balanța puterii pe pământ, îngăduind și celor săraci și „oropsiți ai vieții” cum spune imnul „Internaționala” să-și dovedească capacitatea de a pune bazele unei societăți mai drepte decât au făcut-o cei cărora ei le-au fost robi. Astăzi (2010) vedem că nici Comunismul partidul celor săraci n-a fost mai capabil.

Privind înapoi la așteptările înaintașilor noștri din secolul 19 cu privire la câte s-au îndeplinit, și câte nu s-au îndeplinit în 1914 putem trage următoarea concluzie chiar din propria lor mărturie. Ei au înțeles că nu astrele nici imaginația omenească le-au descoperit că anul 1914 va fi un an crucial pentru omenire ci însuși Dumnezeu. Și atunci când acest an a sosit ca un vânt puternic care despica stâncile (1 Regi cap 19) inima lor le spunea că timpul calculat de ei nu era greșit, dar puteau să fi greșit în ceea ce privește totalitatea evenimentelor. Cu alte cuvinte ei au așteptat să se întâmple mai multe decât erau planificate de sus, de către Atotputernicul. Ei au așteptat o schimbare radicală a lumii, dar în același timp faptul că ei au presupus că se vor întâmpla mai multe decât era planificat de Dumnezeu să se întâmple, ia determinat să se umilească și mai mult în fața înțelepciunii nemărginite a lui Dumnezeu.

Greșala lor nu era atât de gravă ca să ducă pe cineva în rătăcire. Astăzi înțelegerea noastră asupra acestui subiect nu ar fi fost posibilă fără fundația pusă de către acești pionieri ai lumii noi, care au fost călăuziți de același Domn Isus care a spus lui Ioan să scrie despre lucrurile care au să se întâmple în curând.

Trebuie amintit, că n-a mai existat în istorie un război de asemenea proporții, care să producă asemenea mutații în relațiile sociale și care a dus în cele din urmă la redesenarea hărții geo-politice la nivel global.

Aceste schimbări sunt observate de persoane cu orientări religioase diferite dar cu o percepere clară a fenomenelor sociale.

Iată ce scria cineva pe internet: „La sfârșitul conflictului 1914-1918 patru mari imperii au dispărut, iar din cenușa lor s-au născut, noi entități statale...” În vâltoarea acestor evenimente ale secolului XX a „înverzit smochinul”, a renăscut ca pasărea fonix din cenușă, statul Israel.

Apocalipsa prezice că în societatea europeană și nu numai, vor începe anumite schimbări încă din timpul revoluției franceze, numind-o simbolic „un mare cutremur de pământ” .

De asemenea ea prezice că imperiul Roman dealungul timpului va trece print-o metamorfoză; o anumită schimbare a înfățișării sale. Dacă ne gândim cât de lungă a fost domnia lui, era și normal într-un fel, să desbrace unele haine și să îmbrace altele; acestea fiind diferite orientări în sistemul de guvernare, dealungul celor două milenii de existență, iar Apocalipsa le numește generic șapte împărați.- Apoc.17: 9-10.

Războiul mondial nu a putut izbucni decât în 1914 pentru că așa era profețit, deși marile puteri europene zăngăneau săbiile încă din secolul 19.

Un document istoric spune: „Începută de la Columb și Vasco de Gama expansiunea europeană atinsese apogeul la sfârșitul secolului 19, când marile puteri occidentale, au creat imperii coloniale uriașe, dominând întreaga lume.” Citat de pe Net din: „Imperiul colonial european”

Așa dar la sfârșitul secolului 19 cel de al patrulea imperiu din profeția lui Daniel, imperiul Roman, apare sub forma de imperiu colonial european, iar războiul a fost o ciartă între cei ce dețineau cele mai multe colonii și cel care a venit mai târziu la „masă” Germania, care a zis: „Dece voi să mâncați cei mai bun, iar mie să-mi rămână numai fărâmiturile”.

Rezultatul războiului a fost o pierdere pentru toți. Dacă primul război a constituit o răsturnare a domniei imperiale ereditare, cel de al doilea război, a dus de fapt la destrămarea imperiului colonial european.

Un alt factor care a contribuit la fărâmițarea imperiilor, și la dispariția coloniilor a fost Comunismul. După căderea lui în anul 1989 s-a observat că în Sfânta Scriptură era prezisă apariția lui cât și dispariția după 70 de ani de existență în Europa fostului imperiu Roman. Isaia 23:15-18.

Comunismul s-a născut din revoluția rusă spre sfârșitul primului război mondial. Anul înființării Uniunii Sovietice 1919, este anul de naștere a „Împăratului „ din profeția amintită mai sus, anul de naștere a Comunismului acea putere care părea invincibilă și care a băgat spaima în capitalism și în religie; în deosebi cea Catolică.

Deși primul război a lovit ca o piatră falnicile imperii făcându-le bucăți, comunismul a trecut ca un tăvălug cu tancurile sovietice în cel de al doilea război mondial și peste micile monarhii europene lăsând în urma lor republici socialiste, satelite ale Moscovei. El s-a întins ca o pată roșie cu repeziciune peste a șasea parte de glob, cu scopul declarat de a elibera toată lumea de exploatarea capitalismului.

Ș-a infiltrat activiștii de partid în marile sindicate muncitorești din Europa apuseană instigând la greve și revoluții. S-a întins până în orientul îndepărtat iar pentru SUA a fost o serioasă amenințere când a încercat să istaleze rachete balistice în Cuba comunistă cu scopul vădit de intimidare.

Mercenarii cubanezi plătiți de țările comuniste au luptat alături de partizani în America de sud împotriva guvernelor locale, iar în Africa au contribuit la alungarea coloniștilor europeni instaurând și acolo în câteva locuri guverne Marxiste. Țări ca Anglia, Franța, Belgia, Olanda, Portugalia au pierdut rând pe rând coloniile și nu numai Smochinul (Israel) a înverzit ci și toți copacii (Luca 21:29).

Dar mai bine să observăm ce spune profeția : „...Când a rupt Mielul pecetea a șasea, m-am uitat, și iată că s-a făcut un mare cutremur de pământ, Soarele s-a făcut negru ca un sac de păr, luna s-a făcut toată ca sângele, și stelele au căzut din cer pe pământ, cum cad smochinele verzi din pom, când este scuturat de un vânt puternic. Cerul s-a strâns ca o carte de piele, pe care o faci sul. Și toți munții și toate ostroavele s-au mutat din locul lor- Apoc.6:12-16.

Împărații pământului, domnitorii, căpitani oștilor, cei bogați și cei puternici, toți robii și toți oamenii slobozi s-au ascuns în peșteri și în stâncile munților. Și ziceau: „cădeți peste noi, și ascundeți-ne de Fața Celui care șade pe scaunul de domnie și de mânia Mielului; căci a venit ziua cea mare a mâniei Lui, și cine poate sta în picioare...”

Acest pasaj din Apocalipsa, descrie simbolic evenimentele începând de la revoluția franceză „marele cutremur de pământ” până în zilele noastre.

Franța revoluționară, s-a răzbunat sângeros pe clerul catolic; „stelele din cer” iar Biblia, „soarele „ și „luna „ Noul și Vechiul Testament, au devenit desgustătoare ca sângele pentru o mare parte din popor, datorită influenței curentelor filosofice ateiste inițiate de Voltaire și alții.

Miscarea egumenică din zilele noastre este definită prin: „ Cerurile se vor face sul” (ca un pergament) ceea ce poate fi tradus prin unificarea multor curente (cerești) creștine, și nu numai.

Comunismul care s-a născut din sărăcie și lipsuri, părea a fi eliberatorul celor oropsiți, și până la un anumit punct a fost, dar a întrecut măsura, și a devenit o putere monstruoasă, la fel ca și fascismul, de aceea la momentul potrivit Dumnezeu l-a dat la o parte.

„Munții și ostroavele s-au mutat din locul lor” =Redesenarea hărții geopolitice globale, după sfârșitul primului și celui de al doilea război Mondial.

Ascunderea în crăpăturile stâncilor reprezintă tratate, pentru a preveni izbucnirea altor războaie,unirea celor cu interes comun în organizații politice, uniuni sindicale, pentru a proteja societatea omenească de noi necazuri. În mare, acestea pot fi definite prin: „Liga Națiunilor” de după primul război, „Organizația Națiunilor Unite” de după al doilea război, „Pactul Nord Atlantic” al țărilor capitaliste, „Tratatul de la Warșovia” al țărilor comuniste, pactul „Seato” al Asiei de sud est, și altele, precum și puternice organizații sindicale etc.

Toate aceste spune Apocalipsa s-au înființat cu scopul de a fugi, de a se ascunde „de fața celui care șade pe scaunul de domnie și de mânia Mielului”. Aceste alianțe de tot felul sunt prezise în mai multe locuri în Biblie; amintim în treacăt prezicerea lui Isaia cap 41.

Dacă toate cele de mai sus sunt interpretate corect, înseamnă că omenirea a intrat într-un alt spațiu de timp, și că Mielul -Cristos este supărat pe actulele puteri, care se agață cu disperare de conducerea globală în timp ce această conducere nu mai este de drept a lor de la sfârșitul anului 1914; de atunci necazurile se țin lanț de acestea, crescând mereu în intensitate, cu tot efortul lor de a instaura pacea pe pământ.

Dar secolul xx n-a adus numai necazuri ci și mult progres științific.O adevărată explozie de invenții și inovații. Automobilele și avioanele construite prin anii 1900 le privim astăzi ca pe niște jucării confecționate neîndemânatec, și totuși străbunii noștrii le-au construit cu multă dăruire și sacrificii.

Ne putem pune întrebarea: Dece creșterea cunoștinței în lume, este direct proporțională cu creșterea violenței? Ne găsind răspunsul corect, unii semeni de ai noștrii declară că toate aceste invenții, nu pot fi decât opera celui rău, a lui satan, deoarece folosite în războaiele trecute, au produs mari nenorociri.

Nu putem nega toate acestea, dar să ne uităm și la antipod. Folosită în scopuri pașnice, energia atomică, produce curent electric și altele. Deci nu invențiile sunt de vină, ci aplicarea lor greșită de către oameni cu intenții ucigașe, pot produce mult rău.

Cu toate relele ce le-au produs, evenimentele dramatice ale secolului xx au făcut și un bine. Înlăturând unele idei învechite, trezind unele conștiințe adormite, descătușând în continuare chiar de la revoluția Franceză spiritul uman, omenirea merge mai departe pe autostrada timpului; unii pe prima bandă alții pe trei benzi, cu ambiția de a cuceri dacă este cu puțință și spațiul cosmic, dacă nu tot, măcar o parte, unde să se refugieze de necazurile de pe Tera.

Nu așa s-a întâmplat și la construcția turnului Babel?

Deci omenirea merge ca un conducător auto care nu cunoaște drumul; dar un G.P.S. programat de Cel ce a cumpărat lumea cu sângele Său, dirijază pe șoferul obosit de la volan, prin valea plângerii spre paradisul care va fi restaurat. Iar acum semnele timpului arată că această autostradă numită „calea lată care duce la pierzare” (Matei 7:13) se va închide de grabă și omenirea va intra în acest mileniu pe „calea cea sfântă” (Isaia 35:8) plătind prin pedeapsa Armagedonului, taxa de intrare, care duce la veșnică; iar drumul nu mai este așa de lung.